

PUNT
DIARI

Editora: Edicions Periòdiques de les Comarques, S.A.
c/ Figuerola, 28 - baixos. (17.001), Girona. Tel. 21 35 08 (5 línies)
Apartat de correus número 261
Servei de Telefax: Girona: 21 86 30 - Figueres: 50 62 04

Gerent

Jordi Bosch i Roura

Director Editorial

Dalmau Codina i Boada

Director

Enric Matarrodona i Puigdemont

Cap de Redacció

Joan Vall i Clara

Caps d'àrea

Emili Gispert, Jordi Martínez i Carles Puigdemont

Edició diària

Tura Soler (Girona), Xavier Sala (Economia), Antoni Dalmau (Política),
Joan Poyano (Comarques), Josep Martinoy (Catalunya, Espanya i Món), Jordi Camps (Esports),
Joan Ventura (Cultura i Espectacles), Jordi Grau (Punt Divers), Dani Vivern (Arxiu),
Fermi Sidera (Correcció), Angel Madrà (Maquetació) i Joan Castro (Fotografia).

Edicions Setmanals

Redactor en cap

Josep Collell demont (Catalunya Nord)

Joan Carles Codolà (Tot l'Esport), Carme Vinyoles (Diumenge Punt) i Pau Lanao (Presència)

Especials

Antoni Corominas

Delegacions:

Calella-Alt Maresme: c/ Sant Antoni, 83, 1r. 2º - Tel. 93-769 19 99.

Olot: c/ Marià Vayreda, 2, 3r. 5º - Tel. 26 76 22.

Figueres: c/ Sant Pau, 43, 3r. - Tel. 50 68 59.

Blanes: Travessia Raval, 11. Tel. 33 65 79.

Barcelona: Beethoven, 15. Tel. 93-201 44 44.

Publicitat: Joan Boix. Administració: Jaume Carbó.

Tallers: Jordi Pérez i Negre.

D.L.: GI-535-78

PUNT.DIARI és una publicació catalana, comercial, democràtica i independent, l'opinió de la qual s'expressa únicament a través dels comentaris editorials. Els articles firmats exposen l'opinió de llurs autors, que PUNT.DIARI no té per què fer seva necessàriament.

Un pacte no gaire polític

Moltes vegades ha estat remarcada la tendència al pacte i a la negociació més que a l'hostilitat que existeix en aquest país. S'ha arribat fins i tot a parlar de pactisme com a una manera de fer política, que alguns han elevat fins i tot a signe de la personalitat col·lectiva.

Els problemes entre els marxants i l'ajuntament de Figueres vénen de lluny i els enfrontaments que hi havia hagut entre els marxants i el regidor de mercats de l'anterior mandat municipal, Manuel Blasi, havien estat prou intensos i públics. Ara, sobre l'ajuntament de Figueres, pesaven dos recursos contenciosos administratius que no eren sinó la continuació d'una problemàtica d'anys. L'un era adreçat contra les ordenances fiscals de l'any 1987; l'altre, contra les ordenances de mercats del mateix any. Per superar aquesta situació i donar solució a aquests contenciosos, l'equip de govern de Figueres ha pactat amb els marxants la confecció del nou reglament de mercats, la reducció de l'import de la taxa d'ocupació de la via pública, el retorn als marxants d'uns diners que l'ajuntament va cobrar de més l'any 1984 i la creació d'una comissió mixta marxants-ajuntament per tal d'anar resolent la conflictitat que es presenti.

El problema, però, ha vingut perquè un punt de l'acord, el que disposava que no hi hauria prioritats pel lloc de residència dels marxants, no va ser aprovat pel ple de l'ajuntament atès que els dos regidors d'Aliança Popular que formen part de l'equip de govern s'aliaren amb l'oposició. La situació, doncs, per bé que hagi millorat òbviament, no sembla pas de moment resolta, perquè alguna cosa fallà del costat municipal fins al trencament de la unitat de vot de l'equip de govern en el punt esmentat.

No entrarem a discutir si era millor la proposta que ha guanyat, és a dir, que es tingui en compte el lloc de residència del marxant tot afavorint els figuerencs i els gironins, o la proposta que no tenia en compte el factor geogràfic. En tot cas és evident que el pacte es podia haver polit més. Tot i això, cal alegrar-se pel fet que en un vell problema hagi anat prevalent el diàleg.

XUCLAMEL

Al projecte de construir a Caldes de Malavella un camp de golf d'alta qualificació en el marc d'un conjunt turístic i residencial. A part del fet que suposaria una millora en el terreny esportiu, sembla que també ho representaria per a la població de Caldes a nivell econòmic. Ara cal esperar que es faci i que es faci bé.

MARXÍVOL

Al batibull que s'ha organitzat a l'ajuntament de Salt a l'entorn del butlletí municipal *El Tu T* particularment per l'actitud del grup municipal de CiU, que, sense haver renunciat a col·laborar en el butlletí, ha manifestat que duria les seves col·laboracions en un sobre tancat i just abans d'entrar a l'impremta per tal d'evitar manipulacions de la majoria socialista.

TRIBUNA LLIURE

L'altra economia

Raimon Bonal (*)

El terme és confús, variat, contradictori i ben poc explícit. Alguns en diuen economia submergida, altres economia negra i n'hi ha que al·ludeixen al seu aspecte d'il·legalitat; però, vaja!, tots sabem molt bé a què ens referim.

A Sabadell, per exemple, ja fa temps que la tenen institucionalitzada i ja acaba essent un hàbit socialment consentit i acceptat. Hi ha moltes empreses, àdhuc exportadores i que fabriquen un producte de qualitat, que tenen una plantilla oficial de 60 persones; però que disposen d'una plantilla real de 160 treballadors. Si el mercat va bé i la producció és elevada, molts o tots d'aquella plantilla real tindran feina; però si les vaques són primes i ha una contracció del mercat, només uns quants o cap d'aquells 160 treballadors tindran feina. L'empresa no hi perd mai i només cotitza per la plantilla oficial que té.

El meu col·lega Sanchís del país valencià va fer una tesi doctoral sobre la indústria del calçat i també passava el mateix: el capitalisme no hi perd mai, les fluctuacions del mercat no repercuteixen en l'amo, l'activitat de l'empresa com a bloc de producció no fa mai fallida; tot es realitza dintre d'un ordre i en el context dels paràmetres de la situació vigent.

El que no queda tan ben parat és el món real del treballador: feina no garantida, feina insegura, labor desprotegida, nul·les perspectives de futur i d'assegurament, arbitrarietat de la contractació laboral, etc, etc. I així es va tirant perquè s'ha de reconèixer almenys que aquesta altra economia té un notable poder de contenció de la classe treballadora. I el propietari, l'industrial o l'amo almenys també s'ha de reconèixer que està donant feina... encara que sigui en unes condicions no del tot ideals. ¡Benaurada sigui l'economia submergida, negra o il·legal, com se la vulgui qualificar!

El seu embalum

N'hi ha molta d'aquesta economia? Per què l'estat o les instàncies administratives ho consenten? Es pot sostenir una economia nacional amb un ampli ventall d'economia no declarada? ¿No és això fer una competència deslleial a les empreses sotmeses a la fiscalització i al compliment dels seus deures?

Heus aquí tanmateix unes qüestions ben pertinents i que qualsevol ciutadà es planteja davant del fet col·lectiu de l'economia submergida. Cal dir, potser abans de tot, que ningú sap exactament les veritables dimensions d'aquesta economia subterrània; es diu que Espanya i Itàlia són els països europeus on més abundància hi ha d'aquesta mena d'economia i, a l'hora d'avaluar-la, hi ha gran disparitat de càlculs. Malgrat tot i sense voler caure en exageracions fora mida, no seria sortir de mare dir que entorn d'un 20% de l'economia nacional i de les activitats productives a casa nostra serien submergides. Per dir-ho amb un índex ben entenedor, de cada 100 pessetes de producció de riquesa, 20 pessetes serien el producte d'aquesta economia incontrolada.

Però el cert és que l'economia submergida, malgrat l'incontrol sistemàtic de l'administració pública, és també una producció de riquesa en tant que indirectament és un benefici per a la col·lectivitat; aquesta és una dada que, de cap manera, podem oblidar.

DIA PER ALTRE

Joan Carreres i Péra

La veu de Mariscal

Mariscal ha parlat. Hom diu que li han «fet jurar» la constitució. Encara que sigui un artista consagrat «és jove» i ha d'anar molt en compte amb el que diu. Encara que visqui a Barcelona, de tant en tant té rampells valencians, estil «Fuster» o «El Sifoner», tant se val. I això hi ha molts valencians del nord que no saben copsar-ho.

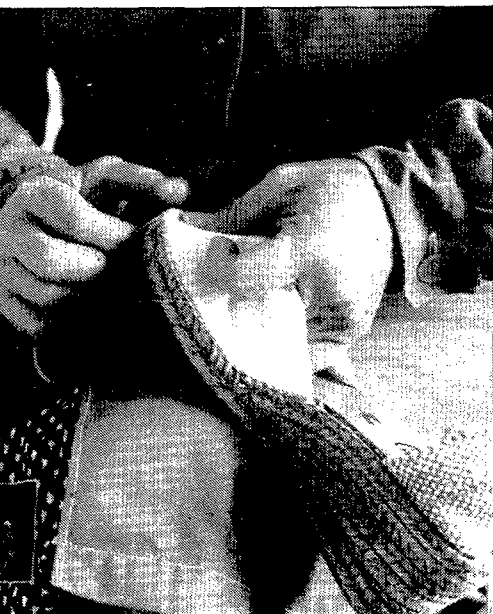
Aquest «humor negre» quan ens les fem entre nosaltres —parlem dels «valencians del nord»— encara es perdona: Quan és dit, és clar, per un Dalí o un Tarradellas. I fins i tot s'arribaria a comprendre d'un Bellmunt, un Porcel o un Boadella...

Però Mariscal ha volgut fer, de Prometeu,

el qui robà el Foc als déus immortals. I ha volgut espremer tant la taronja —el naranjito— que n'ha sortit un suquet amb l'acidesa de la llimona.

Ara tot se n'ha anat aigües avall: Aquell dibuixant inconformista que començà al «Vibora» de la primera època «ens ha donat satisfacció pública», tot oblidant que la mossegada és per a l'escurçó no tan sols una arma d'atac sinó també de defensa.

A mi sempre m'ha admirat l'humor dels valencians. Representa un sà correcciu a la innòcua ironia oficial que mostrem els valencians del nord, amb inesperades dosis de sarcasme protuberant que cal entomar amb sa humor.

Espanya i Itàlia són els països europeus on més abundància hi ha d'aquesta mena d'economia.

Des de l'administració, hi ha hagut intents de voler controlar l'economia submergida; encara no fa tants anys que el senyor Trias Fargas va plantejar públicament la qüestió com a mesura d'intervenció i de control econòmic. No va tenir l'èxit que esperava, no pas perquè la suggerència no fos interessant, sinó únicament perquè no va semblar convenient de perjudicar certes economies particulars que, de fet, sobreviuen gràcies a una economia no declarada.

Els perjudicats

I és que, en el fons, els més perjudicats per l'economia negra són les mateixes persones que se'n beneficien aquí i ara. Cert és que pel que es veu no són poques les economies familiars que sobreviuen gràcies al treball submergit i no declarat; però, en definitiva, la situació social de precarietat de les condicions en què és realitzat el treball submergit, malgrat que esporàdicament pugui garantir uns beneficis més aviat generosos, a la llarga incideix en variables tan importants pel treballador com són ara l'estabilitat i la seguretat de l'empleu.

Hi ha també d'altres perjudicats: les empreses declarades i que treballen a la llum del dia contemplen uns competidors en el mercat que, tot i oferint un producte similar i sovint de qualitat, el poden vendre a un preu diferencialment més beneficiós i, per tant, acaben fent una competència deslleial. En darrer terme, és una mica el joc brut de qui, per causa de la seva il·legalitat, escapa les càrregues fiscals.

I encara cal dir que una mica perjudicats ho som tots: l'economia submergida entra dintre la irresponsabilitat dels qui practiquen sistemàticament el frau fiscal i, per tant, sostenen una activitat econòmica que no beneficia a la comunitat global.

L'economia submergida ens salva del conflicte i, a l'ensem, ens planteja seriosos interrogants en ordre a la seva legitimitat.

(*) Sociòleg